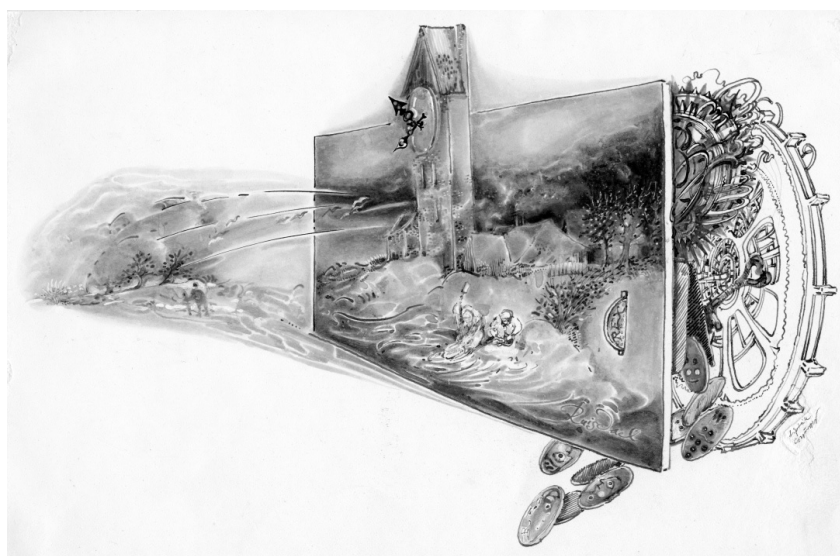

a csömör, / és orrkarikát ha csak sejtek, elered az orrom vére...” A medve produkáltatásának, „bohóckodásának” párhuzamaként itt a *Bohócban*, a sorozatot beszélő teljesebb idézetet hozva, szinte az egész verset idézve ez a hang csattan: „...talárba klepetyusba királyingbe / hasztalan öltözök sündisznóbőrt is / ölthetek átdöfik bennem az angyalt / pátriárka-álcán is a fiút / aki vasreszeléktől szaharához / jutott el konnektoroktól az ég / halálos villanyházába mulassatok / hölgyek urak Mohácshoz mérve mi ez”. Kondor „nem akart meggyógyulni” tartása, döntése – és a kései Nagy László (*Jönnék a harangok értem*) keserű búcsúzkodása, a fennálló társadalmi valóság kritikájaként az ambivalens eltávozásvágy nem kis mértékben rokon egymással (egyazon évtizeden, az ezerkilencszázhetvenes éveken belül). Ahogy az 1976 nyarán öngyilkossá lett Latinovits Zoltán színművész Nagy László-i búcsúztató versében (*Gyászom a Színészkirályért*) megfogalmazódik (a most nem citált előzmények kínrímei, szófacsarásai, a nyelv önsebzése árán is): „Latinovits Zoltán, gyere el hozzám / nyári ruhában, a gyöngyfehérben, / hozzám, vagy értem, hozzám, vagy értem, / te kísértetnek is őrült Király! / Vicsorogd rám a reményt, miképpen / élve is, magadnak sereget csinálj, / [...] Gyere el hozzám, vagy értem mindegy, / pohár az asztalon, hüen várlak / akár utrakészen is, mint egy / mosoly, hogy rád, a csillagra szálljak”.

Ha Kondor Béla – nem a menny felhői közül, hanem a fű alól – hallaná mindezt (a róla, hozzá írt ciklust és más, 1973–1977-ben keletkezett Nagy László-verseket), legyintene fintorosan: *hozzám, vagy értem, mindegy...* s mormolná: *déjjana, déjjana, dé.*

LIPTÁK GYÖRGY: LEJÁR AZ IDŐNK